

Verwachtingen, falen en kritiek

Mijn eerste versie van dit artikel zag er heel anders uit, de insteek was om iets te schrijven over hoe wij voorjagers gehinderd kunnen worden door allerlei menselijke emoties. Ik gebruikte, ter verduidelijking, wat voorbeelden van cursisten uit mijn jachthondenschool. Het lukte allemaal niet zo goed en kwam steeds meer uit op een persoonlijke ervaring. Zo is dit artikel uiteindelijk een persoonlijk verslag geworden over mijn verwachtingen, een verslag van een jachthondentrainer waar zeker voor geldt: "ook in het tuintje van de hovenier groeit soms onkruid".

Verwachtingen

Persoonlijk vind ik de berichtgevingen die mensen doen als ze een pup hebben prachtig. De meest "onbenullige" vorderingen worden groots gedeeld, de reacties hierop zijn ook groots: "Wat een topper", "Dat belooft wat voor later", "Talent in de dop", "Geweldig, wat doet hij het al goed"!!

De verwachtingen voor de toekomst worden reeds geschapen. Wat zo mooi is bij een kleine pup is dat alles nog een cadeautje is, je kan immers nog niks verwachten en we zijn overal blij mee. Maar dat wordt rap anders en eigenlijk is dat heel jammer.

Verwachtingen worden bijgesteld, de eisen worden hoger en de eerste teleurstellingen doen hun intrede.

Wanneer je een plan hebt voor jezelf, ambities en doelen (waar niks mis mee is) stelt, dan kan je bij eventueel "falen" niemand anders de schuld geven dan jezelf (en dat is al moeilijk ge-

noeg). Heb je echter een plan voor je hond dan blijkt dit dier een afschuwelijk onzekere factor te zijn. Je hebt het slagen of falen niet meer zelf in de hand, het is voor een groot deel afhankelijk van hoe het dier zich gedraagt, wat doet dit met je en voor uitwerking heeft dit op je samenwerking met je hond?

Tijdens mijn werk als jachthondentrainer merk ik dat de meeste frustraties voortkomen door het niet uitkomen van (onrealistische) verwachtingen en het slecht kunnen dealen met de teleurstelling die dit met zich meebrengt. De voorjagers die het meest vrij en mooi met hun hond werken doen dit vanuit het "nu", wat laat hij vandaag zien en hoe gaan we daar vandaag mee om?

Dirk en ik

Mijn keuze voor een Duitse Staande Draadhaar was bewust. Mijn verwachting bij de Draadhaar was dat hij wat "rauwer" zou zijn dan de Vizsla. Samen met de komst van Dirk kwamen ook de verwachtingen binnen. Nu had ik op veel dingen gerekend maar niet dat water voor een Draadhaar lastig zou zijn. En dat was het wel.

Is er ergens een proef of jacht te vinden waar water geen onderdeel van is? Nou nee dus. En hoe vaak had ik andere Draadharen als een idioot water aan zien nemen? Heel vaak dus.

Ik kon niet zeggen dat mijn verwachtingen niet reëel waren, daarom was het aardig slikken om te constateren dat water nooit echt zijn sterke kant gaat worden. Dat dit mij "gebeurde" met Dirk is een enorm leerproces geweest. Niet alleen qua hondentraining, hoe gaan we dit opbouwen, hoe gaan we hem motiveren enz. enz. maar veel meer "hoe ga ik hier mee om"? En eerlijk is

Slaan met de poot op het water

eerlijk, ik had veel meer issues met mezelf dan met het feit dat water zo'n dingetje was.

Ik had verwachtingen, ik werd daarin teleurgesteld en vanuit mijn teleurstelling kwam de frustratie en vanuit de frustratie de boosheid. Als je me diep in mijn hart keek, kon ik hem soms wel aan zijn oren door het water heen sleuren als hij heel lullig stond te slaan met zijn poten op het water, niet durven het volgende stapje te nemen. Was dit nou een Draadhaar, dat is toch niet te geloven!!

Uiteraard vlogen de honden van de rest van mijn trainingsgroep wel het water over, hoeveel erger moet je het nog hebben, niet één combinatie waar ik me tenminste een beetje mee kon identificeren, zo'n gevoel van: "ik ben niet de enige die hiermee loopt te tobben"....

Het omslagpunt kwam toen Dirk, terwijl hij naast me stond bij het water, en ik hem het commando "over" gaf er als een speer vandoor ging en niet meer van plan was bij me te komen. Ik was op dat moment zo boos, voelde me voor schut gezet door die hond tegenover de rest van de groep en wilde met alles wat in me was dat ik hem op dat moment in mijn handen had, wat zou ik hem dan een lesje leren.....

Ben weggegaan van de training, jonge Dirk van nog geen jaar, liep van afstand met me mee, peilend hoe de vlag er

"Thuiskomen moet een feestje zijn"

bij mij hing en ik liep te janken van ellende. Alle boosheid naar hem toe verdween en verplaatste zich in volle hevigheid naar mezelf. "Jantine, waar ben je in vredesnaam mee bezig, moet je kijken hij durft niet eens meer bij je te komen, is dat wat je wil?"

Niet onbelangrijk detail was dat deze overwater een heel lastig kantje omvatte, dat mijn vertrouwen in Dirk om dit kantje te nemen eigenlijk nihil was. Dat ik diep in mijn hart grote twijfels had of ik dit wel moest doen. Dat ik tegenover de groep en trainer eigenlijk niet durfde te bekennen dat ik deze uitdaging met Dirk nog niet aan wilde gaan. Ja, de

kern was dat ik me niet kwetsbaar op durfde te stellen door te zeggen dat ik dit met hem nog niet wilde doen, "bang" voor het commentaar van deze groep vol met stoere mannen en dito honden.

Ik legde wat ik dacht, voelde en NIET wilde, volledig naast me neer omdat ik de druk van de groep voelde. Een eerlijk gezegd denk ik dat ik die druk zelf verzon, ik maakte gewoon een verhaal in mijn hoofd hoe hun zouden reageren als ik zou zeggen dat ik deze oefening even oversloeg, of mijn verzonnen verhaal op waarheid beruste is sterk de vraag.

“Soms gaat het niet en soms gaat het wel. It's all about you and your dog”

Omslagpunt

Dit gedoe bij het water, mijn boosheid, Dirk zijn reactie, het is misschien nodig geweest om tot een omslagpunt te komen. Het werd die ochtend zo extreem helder voor mij dat mijn verwachtingen direct moesten worden bijgesteld. Dirk liet alles zien waar ik een afkeer van heb als ik hetzelfde zie bij andere honden. Zoals ooit op een proef toen een hond zich letterlijk tussen de toeschouwers verstopte omdat hij niet (leeg) terug naar zijn voorjager wilde.... Gatverdamme, vreselijk gewoon en zie hier nu was ik zelf bezig ook die lijn in te zetten, terwijl ik in mijn lessen en naar mezelf propageer eerlijk, duidelijk, vriendelijk en geduldig met de hond te communiceren. Propageer dat “thuiskomen” een feestje moet zijn!

Loslaten

Ik ben gaan praten met een aantal mensen uit mijn vrouwde kring. Mensen die me niet spaarden maar wel eerlijk, oprecht en de juiste bedoelingen hebben naar mij en mijn ambities met Dirk. De essentie waar we op uit kwamen was.....loslaten!

Loslaten van wat nu is en met een vrije blik naar de toekomst. Rustig opbouwen, geen hoge verwachtingen, leven en werken in het “nu” en niet te vergeten: acceptatie. Simpelweg accepteren

en incalculeren dat als het om water gaat, Dirk weleens andere keuzes maakt dan dat ik graag zou zien. Niet gefrustreerd zijn als er even een stapje terug moet. En last but not least: de hond niet overvoeren met water.

Kritiek

Spannend vond ik het, de eerste proeven met Dirk, hoe gaat het lopen, wat gaat hij doen met water?? Toen ik die spanning probeerde te analyseren kwam ik uit op de angst voor kritiek. Vond ik het allang niet zo frustrerend als thuis in de trainingen het waterwerk niet altijd ging zoals ik hoopte alswel je prestaties laten meten door een keurmeester met altijd een zootje critici (want dat zijn toeschouwers vaak, ik maak mij er ook wel eens schuldig aan) aan de kant toch een ander verhaal.....

Met de inzichten die ik verwierf over mij, als mens met al mijn zwakheden, was ik blij dat ik voordat ik aan de proeven begon, best wel helder kreeg wat mijn “angsten” waren. Ik heb het proberen los te laten, die angst voor kritiek, hoe belangrijk is het immers wat anderen (vaak volslagen vreemden) van mij en Dirk vinden?

Daardoor heb ik nog nooit zo ontspannen op een proef gestaan dan met Dirk, onze eerste wedstrijd die begon met

een waterwerkproef liep gelijk faliekant mis. Mijn verwachtingen dat het weleens fout kon gaan met water kwamen uit. Veel beter dan dat mijn verwachting was geweest dat hij het wel zou doen. Zo was het ook geen teleurstelling, het was simpelweg een feit.

Op mijn tweede wedstrijd haalde hij de volle bak met waterwerk, zo kon het ook en ik was heel blij dat deze twee proeven lieten zien waar ik me bij had neergelegd en wat ik had geaccepteerd.

Soms gaat het niet en soms gaat het wel. “It's about you and your dog”, zei Bobby Robertson tijdens zijn Masterclass vorig jaar, en zo is het. Wij moeten het samen doen. Het heeft geen zin om naar anderen te kijken en dat andermands hond wel een ster is in het waterwerk. De hoge verwachtingen zijn de deur uitgegaan en het plezier kwam er in, het waterwerk zit nog steeds in een stijgende lijn.

Dirk komt inmiddels al lang weer graag “thuis”, en zo moet het blijven!

*Tekst: Jantine Veldhuyzen
(Jachthondenschool De Kust)
Foto's: Arista Fotografie en
Jantine Veldhuyzen*